

Sen Aşk

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 17 Mart 2021

Hangi renksin sen, ey aşk?
Hangi mevsimden fırar ettin?
Göğün tanrısı ile yalnızlığın fetvasına yenik düştün
Ölüm öncesi ölendin
Ölümsüzlüğü de şerh düşen bir renk
Beyazın masum tınısına serildiğin bir ömür
Karanlığı hicvettin.

Matemin iziydi sürdüğün
Yüzüne en asilinden pembeyi sürdüğün
Mahcup bir esinti idin, aşk
Renklerin en güzeli
En asi/l maviydim misal
Bir tebessüm dilediğin ne ki?
Özlemine sürdüğün onca ferman
Yazılmamış üstelik
Hele ki kabından taşan
Bir isyan gibi
Meali idin ömrün
Şakıyan sesinde özlemin
Sevdin ama saklı olduğun o kör düğüm...

Latif rüzgâr
Meşakkatli bir alarm gibi
Başına vurduğun her duvar
Hak etmediğin neyse
Hak verdiğindin, sen aşk
Sevginin ateşi idin
Düştüğün yeri yakan
Sevgi ırkında solan bir tebessüm
Acılarınla yeniden doğmayı bilendin.

Nefsin ölü idi
Göğün sakındığı gözü
Elbet sevmelerin ta kendisi

Lakin önce kendini sevmeliydin.
İlahi bir düşünce ise kurguladığın
İman gücüne sadık kaldığın
Aşkın evreleri idi kimi zaman kaybolduğun
Nihayetinde kendini bulmadın mı?

S/üzülen yaşınsa saklıydın yasın
Büyüyen bir kâinat ki
Darmadağın yüreğinin her kırıntısı
Hep sevdiğin hep özleyen
Lakin sendin seni en çok hak eden.

Her fasılada saklı rabıta
Karesi dünün ve b/ölündüğün
Her yarımdaya yarına dair
Yamalı sevgilerden değildin lakin
Yandığın kadar
Yaranı dahi sevebildiğın.

Bir özür borçluydun kendine, aşk
Devinen şunca zaman bunca kaygı
Renklerin güzeli ve ilahı
Elbet beyazdan yana tüm derdin
Ve hep de başardığın üzere aşk:
Hep masumdun ve beyaz ve pervasız
Tüketildiğın ne ki?
Tüketmediğın kadar kendine inancını
Sevilmeyi dahi men edip
Sevginin ta kendisiydin
Her âşık olduğunda
Üstüne bulanık renklerin doğduğı
Bir ufuktun sen, aşk
Ufka ve aşka âşık olan yine sendin
Çünkü için de dışın da birdi
Masumiyetin simgesi ve ta kendisi...